

der allerede staar i Loven af 19de Februar 1870. Naar der i Vædringsforslaget Nr. 4 er brugt Udtrykket „Sustitsministeren“, og naar jeg ikke har fundet mig foranlediget til at stille noget Underædringsforslag hertil, ligger det deri, at saaledes staar der i den gjældende Lov, og jeg har ment, at Reglen formentlig lettest vilde gaa igjennem, naar den blev truffen ganske saaledes, som den lyder efter den gjældende Ret. Men jeg har forøvrigt ikke Noget imod, at man forandrer det til „Amtsraad“, dersom der skulde være Stemning derfor. Vædringen under Nr. 3 maa jeg ogsaa anse for ganske naturligt. Den gaar ligeledes kun ud paa at opretholde den gjældende Lovgivning paa dette Punkt. Vi komme saa til Vædringsforslaget under Nr. 5, som angaar Hunde paa Landet. Der vil jeg gjøre den Bemærkning, at det forekommer mig, at dersom dette Vædringsforslag skulde blive vedtaget, er der ikke nogen videre Trang til Vædringsforslaget under Nr. 8, thi saa vil jo allerede § 5 medføre, at den første Hund, man holder paa Landet, hvad enten den er stor eller lille, er afgiftsfri, og det hvad enten man bruger den til Træksbrug eller ikke. Altsaa det Forhold, at Folk fra Landet bruge deres Hunde til at trække en eller anden Vogn for dem til Byen, til Torvet eller deslige, vil ikke rammes af Loven, allerede af den Grund, at Hundene er afgiftsfri, forsaavidt Vedkommende ikke holder mere end en Hund, og jeg antager, at det er meget sjældent, at Noget holder mere end en Hund til Træksbrug. Det forekommer mig altsaa, at naar Vædringen til § 5 skulde gaa igjennem, er Vædringsforslaget under Nr. 8 egentlig ikke nødvendigt. Forøvrigt er det nævnte Spørgsmaal for mig af meget underordnet Betydning, og i og for sig har jeg ikke Noget imod, at det udtrykkelig udtales, at saadanne Hunde, som altid paa en eller anden Maade ere bundne, ere afgiftsfri. Jeg har forøvrigt troet, at det Forhold, at man benytter Hunde som Træksdyr, kun forekom meget sjældent her til Lands. Forøvrigt synes jeg, at Vædringsforslaget under Nr. 5 til § 5 næppe vil kunne volde Lovforslaget Hindringer paa dets senere Vej; thi det gaar jo endnu videre i Retning af Bømsældighed overfor Hunde paa Landet, end Lovforslaget, saaledes som det nu lyder, gaar. Jeg kan, da jeg, som jeg gjentagne Gange har udtalt, ikke fra først af har fremstillet noget som helst Forslag om Hundeafgift paa Landet, naturligvis ikke have Noget imod, at man modificerer det i det andet Thing herom fremkomne Forslag. Jeg skal derfor ikke gjøre nogen Indsigelse mod Vædringsforslaget under Nr. 5. Heller

ikke ser jeg, at der kan være Noget at erindre mod Vædringsforslaget under Nr. 6. Hvad angaar Vædringsforslaget under Nr. 7, har jeg personligt ikke Noget derimod, tværtimod, da jeg i det Hele er stemt for Forholdsregler, der kunne trykke Hundeholdet ned, følger jo deraf, at jeg heller ikke i og for sig kan have Noget imod Vædringsforslaget Nr. 7, som netop gaar i den Retning. Men jeg er bange for, at dets Vedtagelse vil berede Lovforslaget alvorlige Vansteligheder paa dets senere Vej, fordi det nemlig bevirker en ikke ubetydelig Forandring i Lovforslagets Princip. Vædringsforslaget under Nr. 4 rammer jo kun paa saa Steder, nemlig paa de tæt bebyggede Landdistrikter, der ligge op til Kjøbenhavn og Kjøbstæderne, men Vædringsforslaget Nr. 7 kan man jo i alle Tilfælde give en meget udstrakt Anvendelse. Thi Reglen er jo slet ikke gjort afhængig af, om Distrikterne ere tæt bebyggede eller noget Andet i lignende Retning. Det hedder ganske i Almindelighed, at Sogneraadene kunne vedtage, at Hundeafgiften enten i hele Kommunen eller i enkelte Dele af den skal udregnes efter Lovens § 2. Det vil altsaa sige, at Sogneraadene kunne beslutte, at Hundene skulle beskattes efter Reglerne for Kjøbstadshunde enten i hele Sognet eller i Dele af det, naar de blot dertil erholde vedkommende Amtsraads Samtykke, men jeg tror, at en saadan Lokal Lovgivning paa dette Omraade netop er Noget af det, som man principielt har villet undgaa i det andet Thing. Det har bl. A. ogsaa lagt sig for Dagen deri, at man der har forandret den Bestemmelse i det oprindelige Lovforslag, at Kommunalbestyrelserne kunne fastsætte Hundeafgiften indenfor et vist Minimum og Maximum, at man i nærværende Forslag udtrykkelig har bestemt, hvor stor den skal være. Naar denne Opfattelse skal gøres gjældende for Kjøbenhavn og Kjøbstæderne, saaledes som Lovforslaget jo gaar ud paa, og som det ogsaa vil komme til at lyde, selv om de stillede Vædringsforslag blive vedtagne, tror jeg ikke let, at der er Udset til at faae noget Andet gennemført for Landets Vedkommende. Hvorvel jeg slet ikke personligt vilde være imod en Regel som den, der indholdes i Vædringsforslaget under Nr. 7, tør jeg dog derfor ikke tilraade at vedtage dette Vædringsforslag, idet jeg altsaa frygter for, at det vil lægge Lovforslaget meget alvorlige Hindringer i Veien paa dets senere Gang. Om Vædringsforslaget under Nr. 8 har jeg udtalt mig, og ligeledes skal jeg bemærke, at jeg ikke har Noget imod Vædringsforslaget Nr. 9, hvad jeg allerede udtalte ved Sagens 1ste Behandling, da det, Vædrings-